

„ali“ itd. (Gl. str. 8., 9., 21., 54., 55.) Pugelj ampakuje le tuintam (Zab. knj. 1908, 96). V Murnikovih treh natisnjenih knjigah nisem zapazil nič takega; a v rokopisu, ki sem 'ga imel pred kratkim v rokah, je „ampakov“ prav mnogo. Šorli piše v Maupassantovem prevodu vse polno „ampakov“ (razen že navedenih še n. pr. na str. 77., 192., 196., 197., 199., često kupoma); jako malo pa jih je v „Novelah in črticah“, in sicer niti na takih mestih, kjer bi jih pričakovali; zato se mi zdi, da je to lepo knjigo, zlasti prvo polovico, nekdo jezikovno pregledal z ozirom na tako drobnjavo. Je še pač v njej nekaj „ampakov“ (str. 103., 148., 150., 152. 157.), a niso tako hudi kakor v omenjenem prevodu iz francoščine, ki mu sploh nedostaje pile.

„Ampak“ se torej naj govori in piše le tedaj, kadar se pove naravnostno nasprotje kaki nikalni, prej izraženi misli.

Napačen je torej vsak „ampak“, ki 1.) stoji za trdilnim sprednjim stavkom, nadalje 2.) tudi vsak, ki uvaja k prednjemu nikalnemu izrazu kako novo, ne le nikalnemu nasprotujočo trditev; 3) vsak, ki je le vezalen, zlasti v začetku stavkovnih skupin in odstavkov. — Edino v dosego posebnega efekta je morda kak tak „ampak“ izjemoma kdaj dopustljiv, nikakor pa ne kot redno tehnično sredstvo.

Fatima.

Ko zrem za teboj, ti djaur prekrasni,
ognjena mi strast razvnema teló,
kaj mar mi je koran, prorok, kalifi,
razkošni ta harem — bahantno nebó.

Kaj mar so mi palme, opojne levkoje,
v naročaj le tvoj mi srcé koprni,
kaj mar mi je solnce, narcise cvetoče,
nebo nedosežno moje si ti.

Ljubezni pekoče južnega solnca
in Lejle ne bodeš užival nikdar,
srcé ti prebode stara Sulejka,
nabrušen, otrovljen že moj je handžar.

Na bledih ustnih zadnji vzdih,
pogled steklen in strt,
tako užila strast bom tvojo,
ljubezen vso in smrt.

Mara Tavčar.